

Dusmanii pestilor

miercuri, 25 august 2010

Braconajul piscicol este un fenomen cu care omenirea se confruntă din cele mai vechi timpuri, el practicându-se pentru capturarea unui număr cât mai mare de pește fără a se cine conta de consecințe.

Nu considerentele economice sau nivelul de trai precar îl determină întotdeauna pe braconier să se înghame la această operă distructivă, ci, mai degrabă, nevoia de a ucide pește, pentru a cerea de altă extermină. Paradoxal, există braconieri piscicoli în România care nu consumă carne de pește!

Cea mai mare amenințare pentru peștii din Carașul montan o constituie, fără doar și poate, numeroasele echipe de braconieri care operează nestingherite în aval și amonte de Lunca Prolazului. Cu toate că în interiorul Parcului Național Semenic – Cheile Carașului se pot observa în decursul zilei paznici care patrulează, doar-doar or prinde vreun pescar sportiv rar, ei lipsesc cu desăvârșire în decursul nopții, atunci când se declanșează orgia braconierilor asupra peștilor din apele montane și cristaline ale Carașului. Să recunoaștem franc: braconierul distruge într-o noapte mai mulți pești decât o fac zece pescari sportivi într-un an, iar în Cheile Carașului sunt mai mulți braconieri decât pescari. Braconierul operează fără scrupule uneori cu metode imposibil de imaginat. Torce, împinge reflectoare, furci, plase și generatoare de curent electric, – acesta este arsenalul diabolic cu care este înarmat acest feroce distrugător al naturii. El prinde în arealul peștilor și-l ucide sub protecția nopții, cu precizie în lunile octombrie și noiembrie, adică în timpul perioadei de reproducere a celui mai râvnit dintre toți peștii Carașului montan. În aceeași perioadă peștii depun icoanele în locurile mai puțin adânci, iar debitul râului Caraș scade simțitor și nu mai poate să protejeze tezaurul împotriva furiei acestor înverșunaci distrugători. Au fost cazuri când peștii plonja pe uscat în încercarea disperată de a se salva de furcile necruțătoare ale indivizilor certaci cu legea. O acțiune de conștientizare a braconierilor asupra râului pe care îl fac să-și impune cu prisosință!

În sfârșit, să nu se creadă că oricine poate depista și prinde noaptea un pește în mișcare, așa cum o face braconierul, doar posedând o lampă și o furcă. Un neinițiat în această practică ucigătoare poate să umble nopci întregi prin apele Carașului și tot nu va reuși să prindă un pește, mai mare sau mai mic. Braconierul, în schimb, nu ratează cîntă aproape niciodată. Este „meritul” lui că a perseverat în această nelegiuire, că și-a antrenat în mod special ochii pentru a detecta peștii sub lumina lămpii, cu o precizie de geometru chiar și în acea zonă de câțiva kilometri din amonte de Sutiska, cea mai sălbatică și greu accesibilă porțiune din Cheile Carașului. Braconierul s-a expus multor riscuri și pericole în îndelungată activitate, iar tehnica ilegală de prindere a peștilor și-a desăvârșit-o chiar cu prețul sângelui, iremediabilă și ubrezită prin apele repezi și reci ale Carașului montan. Dar să nu-i plângem de mil!

În timp ce braconierii golesc Carașul de pește, organele abilitate și Asociația Județeană a Pescarilor nu par să sufere din cauza asta. Nu au identificat în ultimii ani niciun braconier piscicol, acțiunile lor par orientate și în continuare asupra pescarilor sportivi. Împotriva braconierilor reacționează (dacă reacționează!) într-un mod cu totul și cu totul original: nepopulând Carașul cu pește.

De ce să reîntregească fondul piscicol al Carașului cu puieți sau,

Doamne fere_te, pe_ti reproduc tori? Ca s aib braconierii ce prinde?
Ivan Dobra